

Dennis Scholl
„Píseň inklinací“
Autor: Domenico de Chirico
DSC Gallery, Praha

„Vše se pouze mění, nic nehynie. Duše bloudí a létá z místa na místo a usadí se v těle, které si zamane: ze zvířat přechází do těla lidí, z lidí pak zase do těl zvířat, ale nikdy nezhyne.“
Publius Ovidius Naso, Proměny, Pythagoras, Kniha XV, 165; 1994, s. 613

Věci velké i malé narušují obvyklé principy gradace, ve smyslu spíše kvalitativním než-li kvantitativním, a právě takto utvořená štěrbina, zářící a krvácející, se vzdává svého důležitého postavení ve vztahu ke všednímu pohybu bytí. Pozorování z dále je tak ekvivalentní pozorování z blízka. A tak se vlasy a jazyky stávají stromy, větve se proměňují v genitálie chlapce, lidsky vypadající rostliny pózují bukolicky jako fauni, obklopeni metamorfickými tapisériemi a vinoucími se krajinami.

Abychom porozuměli německému umělci Dennisi Schollovi, musíme se zamyslet nad koloběhem života jako takovým - nejen nad tím lidským, viděným skrze žíly a tepny hypotetického pozorovatele, ale nad mízou v žilách světa samotného. Zde nacházíme těžiště Schollových prací - ve viditelných i neviditelných spojeních, v propojení pohledů subjektů zapuštěných do mlhavé energie přírody. Vše se vlní, vše vibruje. Schollovi představy proudí i když se trhají, i když se zmrzačený had zachytí mezi jelení parohy.

Spíš než o světě mezi snem a realitou mluvíme o světě naplněném realitou, jehož části se nám jeví v celé své síle: surovost otevřené rány můžeme přirovnat ke květu překrásné rostliny. Vše se navzájem prostupuje a opouští skrze rytmy smrštění a rozpětí jakožto součástí koloběhu, který se neustále opakuje ale nikdy se nevyčerpá.

Krátký okamžik dosahuje nejintenzivnějšího pocitu extáze a agónie, v němž se kapky krve jeví melodicky a kadencovaně, pohledy eroticky a malátně, zranitelně a divoce. V dialektickém spojení skrze chtíč a krutost se dotek Thanata spojí s impulzy boha Eróse. V tomto spojení nacházíme koncept „otevření Venuše“ francouzského historika umění a filosofa Georgese Didi-Hubermana, kde nahá krutost značí neschopnost návratu, kde estetická svatost dosáhne úrovně orgánů a chtíče samotného.

Schollovo chápání nahoty se vymyká jednoduché dichotomii viditelného a neviditelného, která může být nalezena například u francouzského intelektuála Georgese Bataille. Nahota je pro Scholla síla naděje v celé své přirozenosti, zasazená do světa, který se jeví jako bukolický a vjemově bohatý, kde listy jsou listy, ústa jsou ústa a ústa pozírají listy. Tento pohled na vzájemné požívání subjektů je stěžejní pro Schollovi kresby: metaforicky řečeno se zde každý subjekt žije jiným. Je to právě tento proces, který je všechny pojí dohromady a vizuálně nastiňuje pocit nesmrtnosti bytí, přesahující smíření se se smrtelností a hedonistickým poukázáním na cyklickou podstatu bytí.

Každá scéna se jeví skrze ritualizaci procesu vzájemného dělení. Odsud vyvěrá odezva gest, které se zhmotňují skrze hudební doprovod. Dílo Dennise Scholla je naplněno duchem této odezvy ve formě absolutní otevřenosti jeho postav, které se propojují ve společné snaze o perfektní symbiózu. Toto spojení je umožněno jejich kosmickou slučitelností, která dokáže spojit lidské tvory s tvory nelidskými, s rostlinami, s vodou i s kameny, s krví i s mízou.

Domenico de Chirico
Milán, 15. října 2022